

Heb je wel eens een echte zwarte tulp gezien? Nee, ik bedoel niet een donkerblauwe of donkerpaarse, maar een pikzwarte tulp. Zwart is natuurlijk een rare kleur voor een bloem, maar lang geleden deden kwekers juist hun uiterste best om een echte zwarte tulp te maken. Want mensen willen nu eenmaal altijd iets gek. Uiteindelijk lukte het meneer Douwe, een tuinder uit Haarlem, om een pikzwarte tulp te kweken. Er werd meteen een standbeeld voor hem opgericht, omdat Haarlem door hem nu beroemd zou worden. Iedereen die rijk was, wilde zo'n tulp bij hem kopen. Er werden fabelachtige prijzen voor geboden, tot wel 10.000 florijnen!

De avond nadat het standbeeld van meneer Douwe onthuld was, verscheen er een vreemde heer met zijn bediende bij de poorten van Haarlem. Deze heer, Don Giovanni, was helemaal uit Italië gekomen om uit te zoeken hoe je een zwarte tulp moest kweken.

Hij ging naar het huis van meneer Douwe en bood hem veel geld. Maar Douwe zei: 'Nee, die formule is mijn geheim en ik verkoop 'm niet. Nog niet voor al het goud van Haarlem.'

Don Giovanni huurde een huis in de stad en zei tegen zijn bediende:
'Leporello, ik wil die formule koste wat het kost in handen krijgen. Jij gaat vanavond spioneren in de tuin van die Douwe. Probeer erachter te komen waar hij zijn geheim bewaart.'

Nu was Leporello maar een gewone bediende. Hij kon overhemden strijken, ontbijt op bed brengen, stofzuigen en zo, maar spioneren... Maar Don Giovanni had gezegd: 'Leporello, als ik die formule heb, dan zijn we rijk en dan geef ik jou een schip met geld.'

Dus daar stond Leporello nu, te spioneren in de tuin van Douwe. Hij vond het vreselijk om te doen, want spioneren was eigenlijk niets voor de bediende van een heer. Maar ja, een schip met geld...

Na een tijdje had Leporello geluk, want door het open raam hoorde hij Douwe tegen zijn dochter zeggen: 'Anna, luister eens, liefje. Er was hier vandaag een vent die mijn formule wilde kopen. Maar ik vertrouw hem niet... Ik heb voor alle zekerheid de formule in vier stukjes geknipt en die vier stukjes heb ik in deze vier medaillonnetjes verstoppt. Kijk eens wat een leuk zwart bandje ik eraan gemaakt heb! Wil jij er een om je nek dragen? En nooit afdoen, hoor! Je pianojuf, Elvira, zal ik er ook een geven. En natuurlijk krijgt Zerlina, onze huishoudster, er eentje. Maar aan wie zullen we nu het vierde medaillonnetje geven? Wacht eens... de directrice van je school, juffrouw Constance! Ja, die geef ik het laatste medaillon, want juf Constance kunnen we ook wel vertrouwen. Zo, nu weet ik zeker dat geen enkele dief mijn formule in handen zal krijgen.'